

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ
РІШЕННЯ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

у справі за конституційними поданнями 54 народних депутатів України та Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України* (щодо принципу інстанційності в системі судів загальної юрисдикції)

м. К і ї в
12 липня 2011 року
№ 9-рп/2011

Справа № 1-12/2011

Конституційний Суд України у складі суддів:

Головіна Анатолія Сергійовича — головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,

---

* Положень статті 17, частини другої статті 19, частини другої статті 31, пункту 4 частини першої статті 32, частини першої статті 34, пункту 6 частини другої статті 36, статті 38, частини першої

Винокурова Сергія Маркіяновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Кампа Володимира Михайловича,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Стрижака Андрія Андрійовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни — доповідача,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційними поданнями 54 народних депутатів України та Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453–VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 41–42, № 43, № 44–45, ст. 529) (далі — Закон), Кримінально-процесуального кодексу України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н. К. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

У С Т А Н О В И В:

1. Суб'єкти права на конституційне подання — 54 народних депутати України та Верховний Суд України — звернулися до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення:

— частини першої статті 17, частини другої статті 19 Закону щодо побудови системи судів загальної юрисдикції та визначення місцезнаходження, територіальної юрисдикції і статусу суду за принципами територіальності, спеціалізації та інстанційності;

— частини другої статті 31, абзаців другого, десятого пункту 1, пункту 2 розділу XII «Прикінцеві положення», пункту 1, абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу другого пункту 3, абзацу четвертого пункту 4, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII «Перехідні положення» Закону, пунк-

---

статті 41, статті 45, абзаців другого, десятого пункту 1, пункту 2 розділу XII «Прикінцеві положення», пункту 1, абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу другого пункту 3, абзацу четвертого пункту 4, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII «Перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів», пунктів 1, 5 статті 32, частини четвертої статті 38, пункту 3 частини другої статті 156, частини четвертої статті 165³, частини першої статті 385, глави 32¹ розділу четвертого Кримінально-процесуального кодексу України, розділу XII² Господарського процесуального кодексу України, частини першої статті 323, глави 3 розділу V Цивільного процесуального кодексу України, глави 3 розділу IV Кодексу адміністративного судочинства України.

тів 1, 5 статті 32, частини четвертої статті 38, пункту 3 частини другої статті 156, частини четвертої статті 165³, частини першої статті 385, статей 400¹⁶, 400¹⁷, 400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹ Кримінально-процесуального кодексу України, частини першої статті 323, частини першої статті 358, статей 359, 360 Цивільного процесуального кодексу України щодо утворення та функціонування Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ як одного з вищих спеціалізованих судів;

— частини другої статті 38, частини другої статті 45, абзацу десятого пункту 1 розділу XII «Прикінцеві положення», пункту 1, абзаців другого, п'ятого пункту 2, абзацу шостого пункту 6, абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII «Перехідні положення» Закону, частини першої статті 385, статей 400¹¹–400²⁵ Кримінально-процесуального кодексу України, статей 111¹⁴–111²⁸ Господарського процесуального кодексу України, частини першої статті 323, статей 353–360⁷ Цивільного процесуального кодексу України, статей 235–244² Кодексу адміністративного судочинства України щодо статусу Верховного Суду України як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції та його права на здійснення правосуддя;

— статті 17, пункту 4 частини першої статті 32, пункту 6 частини другої статті 36, статей 38, 45 Закону щодо здійснення Верховним Судом України повноважень із забезпечення уніфікації судової практики судів нижчих інстанцій;

— частини першої статті 34, частини першої статті 41 Закону щодо розмежування повноважень голів Верховного Суду України та Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

На думку суб'єктів права на конституційне подання, наведені положення не відповідають статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частинам першій, другій, третій статті 125 Основного Закону України.

2. Свої позиції стосовно предмета конституційних подань висловили Президент України, Голова Верховної Ради України, Комітет Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності, Міністерство юстиції України, Верховний Суд України, Вищий господарський суд України, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Вищий адміністративний суд України, науковці Київського національного університету імені Тараса Шевченка та Національного університету «Одеська юридична академія».

3. Конституційний Суд України, вирішуючи порушені в конституційних поданнях питання, виходить з такого.

3.1. Україна є демократичною, соціальною, правовою державою (стаття 1 Конституції України). В Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (частини перша, друга статті 8 Основного Закону України).

Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша статті 6 Конституції України).

Єдиним органом законодавчої влади в Україні є Верховна Рада України, до повноважень якої належить прийняття законів (стаття 75, пункт 3 частини першої статті 85 Основного Закону України).

Відповідно до пункту 14 частини першої статті 92 Конституції України судоустрій, судочинство, статус суддів визначаються виключно законами України.

У статті 125 Конституції України встановлено систему судів загальної юрисдикції в Україні та названо всі її ланки: Верховний Суд України, вищі спеціалізовані суди, апеляційні та місцеві суди, а в пункті 8 частини третьої статті 129 визначено основні засади судочинства, у тому числі й забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом.

Наведені норми є базовими стосовно конституційного контролю положень Закону та процесуальних кодексів України, щодо конституційності яких порушено питання.

3.2. Згідно з частиною першою статті 17, частиною другою статті 19 Закону система судів загальної юрисдикції будується за принципами територіальності, спеціалізації та інстанційності, за цими ж принципами визначаються місцезнаходження, територіальна юрисдикція та статус суду.

Як стверджують автори клопотань, встановлена Законом система судоустрою не відповідає визначенням Конституцією України організаційно-правовим засадам її побудови, оскільки в Основному Законі України не передбачено принципу інстанційності.

Конституційний Суд України враховує частину першу статті 125 Конституції України, згідно з якою система судів загальної юрисдикції в Україні будується за принципами територіальності і спеціалізації.

Принцип територіальності забезпечує територіальне розмежування компетенції судів загальної юрисдикції і зумовлений потребою доступності правосуддя на всій території України.

Принцип спеціалізації полягає у створенні відповідних спеціалізованих судів для здійснення цивільного, кримінального, адміністративного, господарського судочинства.

За правовою позицією Конституційного Суду України, викладеною в Рішенні від 11 грудня 2003 року № 20-рп/2003 (справа про Касаційний суд України), побудова системи судів загальної юрисдикції узгоджується зі стадіями судочинства, відповідними формами провадження (зокрема, в апеляційній і касаційній інстанціях) (абзац четвертий підпункту 4.2 пункту 4 мотивувальної частини).

З огляду на зазначене Конституційний Суд України наголошує, що під принципом інстанційності слід розуміти таку організацію судової системи, яка забезпечує право на перегляд рішення суду нижчої інстанції судом вищої.

Аналіз положень частин другої, третьої, четвертої статті 125, пункту 8 частини третьої, частини четвертої статті 129 Конституції України дає можливість Конституційному Суду України зробити висновок, що в ній передбачено не тільки принципи територіальності і спеціалізації, але й принцип інстанційності щодо по-

будови системи судів загальної юрисдикції.

Таким чином, Конституційний Суд України вважає, що Верховна Рада України, закріпивши в Законі цей принцип, діяла на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Отже, положення частини першої статті 17, частини другої статті 19 Закону не суперечать приписам частини другої статті 8, частини першої статті 125 Основного Закону України.

3.3. Суб'єкти права на конституційне подання звернулися з клопотанням визнати положення:

— частини другої статті 31 Закону, пунктів 1, 5 статті 32, частини четвертої статті 38, пункту 3 частини другої статті 156, частини четвертої статті 165³, частини першої статті 385, статей 400¹⁶, 400¹⁷, 400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹ Кримінально-процесуального кодексу України, частини першої статті 323, частини першої статті 358, статей 359, 360 Цивільного процесуального кодексу України щодо утворення та функціонування Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ як одного з вищих спеціалізованих судів такими, що не відповідають частині другій статті 8, частині третій статті 125 Основного Закону України;

— частини другої статті 38, частини другої статті 45 Закону, частини першої статті 385, статей 400¹¹–400²⁵ Кримінально-процесуального кодексу України, статей 111¹⁴–111²⁸ Господарського процесуального кодексу України, частини першої статті 323, статей 353–360⁷ Цивільного процесуального кодексу України, статей 235–244² Кодексу адміністративного судочинства України щодо статусу Верховного Суду України як найвищого органу в системі судів загальної юрисдикції та його права на здійснення правосуддя такими, що суперечать частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частині другій статті 125 Конституції України;

— абзаців другого, десятого пункту 1 (щодо набрання чинності Законом, крім положень його статей 32, 36, підпунктів 3.1, 3.6 пункту 3 розділу XII «Прикінцеві положення»), пункту 2 (щодо втрати чинності законами України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 року № 2862–XII, «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 року № 3018–III, «Про порядок обрання на посаду та звільнення з посади професійного судді Верховною Радою України» від 18 березня 2004 року № 1625–IV та Постановою Верховної Ради України «Про порядок введення в дію Закону України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 року № 2863–XII) розділу XII «Прикінцеві положення» Закону такими, що не відповідають частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частині другій статті 125 Конституції України;

— пункту 1 (щодо строків утворення та початку діяльності Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ), абзаців другого, п'ятого пункту 2 (щодо розгляду касаційних скарг та подань про перегляд судових рішень, поданих у період утворення та початку діяльності Вищого спеціалізо-

ваного суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, у порядку виключного провадження), абзацу другого пункту 3 (щодо переведення суддів Верховного Суду України), абзацу четвертого пункту 4 (щодо переведення суддів Військової судової колегії Верховного Суду України), абзацу шостого пункту 6 (щодо організації та проведення першої конференції суддів загальних судів) розділу XIII «Перехідні положення» Закону такими, що не відповідають частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частині другій статті 125 Конституції України;

— статті 17, пункту 4 частини першої статті 32, пункту 6 частини другої статті 36, статей 38, 45 Закону щодо здійснення Верховним Судом України повноважень із забезпечення уніфікації судової практики судів нижчих інстанцій такими, що суперечать частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частині другій статті 125 Основного Закону України;

— частини першої статті 34, частини першої статті 41 Закону щодо розмежування повноважень голів Верховного Суду України та Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ такими, що не відповідають статті 6, частинам першій, другій статті 125 Конституції України.

Згідно із Законом України «Про Конституційний Суд України» конституційне подання має містити правове обґрунтування тверджень щодо неконституційності правового акта або його окремих положень (пункт 4 частини другої статті 39); предметом розгляду в Конституційному Суді України може бути конституційне подання, в якому викладаються аргументи і стверджується про неконституційність законів, інших правових актів (частина перша статті 71).

З аналізу клопотань випливає, що їх автори не навели правового обґрунтування тверджень щодо неконституційності вказаних положень Закону та процесуальних кодексів України, а лише розкрили зміст деяких з них та зазначили перелік статей Конституції України, яким, на їхню думку, не відповідають оспорювані положення.

Згідно з пунктом 1 § 51 Регламенту Конституційного Суду України конституційне провадження у справі підлягає припиненню, якщо в процесі пленарного засідання будуть виявлені підстави щодо відмови у відкритті конституційного провадження, передбачені статтею 45 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Зважаючи на наведене, Конституційний Суд України дійшов висновку про необхідність припинення конституційного провадження у справі в цій частині відповідно до пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України».

3.4. Як стверджують автори клопотання, положення абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII «Перехідні положення» Закону щодо забезпечення розміщення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ не відповідають частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частинам другій, третій статті 125 Основного Закону України.

У процесі розгляду цієї справи Конституційний Суд України врахував, що Ухвалою від 29 березня 2011 року № 17-уп/2011 він припинив конституційне провадження у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпункту 1 пункту 14 розділу XIII «Перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному поданні. Вказана ухвала стосується того ж предмета і тих самих підстав, які зазначені в конституційних поданнях 54 народних депутатів України та Верховного Суду України.

За таких обставин конституційне провадження у справі в частині конституційності абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII «Перехідні положення» Закону підлягає припиненню відповідно до пункту 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України», пункту 1 § 51 Регламенту Конституційного Суду України.

Виходячи з викладеного та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 39, 45, 51, 61, 63, 65, 70, 73 Закону України «Про Конституційний Суд України», пунктом 1 § 51 Регламенту Конституційного Суду України, Конституційний Суд України

в и р і ш и в:

1. Визнати такими, що відповідають Конституції України (є конституційними), положення частини першої статті 17, частини другої статті 19 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI щодо побудови системи судів загальної юрисдикції та визначення місцезнаходження, територіальної юрисдикції і статусу суду за принципами територіальності, спеціалізації та інстанційності.

2. Припинити конституційне провадження у справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України, цим Законом, щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень:

— частини другої статті 31 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI, пунктів 1, 5 статті 32, частини четвертої статті 38, пункту 3 частини другої статті 156, частини четвертої статті 165³, частини першої статті 385, статей 400¹⁶, 400¹⁷, 400¹⁸, частини першої статті 400¹⁹ Кримінально-процесуального кодексу України, частини першої статті 323, частини першої статті 358, статей 359, 360 Цивільного процесуального кодексу України щодо утворення та функціонування Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ як одного з вищих спеціалізованих судів;

— частини другої статті 38, частини другої статті 45 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI, частини першої статті 385, статей 400¹¹–400²⁵ Кримінально-процесуального кодексу України, статей 111¹⁴–111²⁸ Господарського процесуального кодексу України, части-

ни першої статті 323, статей 353–360⁷ Цивільного процесуального кодексу України, статей 235–244² Кодексу адміністративного судочинства України щодо статусу Верховного Суду України як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції та його права на здійснення правосуддя;

— абзаців другого, десятого пункту 1 (щодо набрання чинності Законом України «Про судоустрій і статус суддів», крім положень його статей 32, 36, підпунктів 3.1, 3.6 пункту 3 розділу XII «Прикінцеві положення»), пункту 2 (щодо втрати чинності законами України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 року № 2862–XII, «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 року № 3018–III, «Про порядок обрання на посаду та звільнення з посади професійного судді Верховною Радою України» від 18 березня 2004 року № 1625–IV та Постановою Верховної Ради України «Про порядок введення в дію Закону України «Про статус суддів» від 15 грудня 1992 року № 2863–XII) розділу XII «Прикінцеві положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453–VI;

— пункту 1 (щодо строків утворення та початку діяльності Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ), абзаців другого, п'ятого пункту 2 (щодо розгляду касаційних скарг та подань про перегляд судових рішень, поданих у період утворення та початку діяльності Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, у порядку виключного провадження), абзацу другого пункту 3 (щодо переведення суддів Верховного Суду України), абзацу четвертого пункту 4 (щодо переведення суддів Військової судової колегії Верховного Суду України), абзацу шостого пункту 6 (щодо організації та проведення першої конференції суддів загальних судів) розділу XIII «Перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453–VI;

— статті 17 (крім частини першої), пункту 4 частини першої статті 32, пункту 6 частини другої статті 36, статей 38, 45 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо здійснення Верховним Судом України повноважень із забезпечення уніфікації судової практики судів нижчих інстанцій;

— частини першої статті 34, частини першої статті 41 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо розмежування повноважень голів Верховного Суду України та Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

3. Припинити конституційне провадження у справі на підставі пункту 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другого підпункту 1 пункту 14 розділу XIII «Перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453–VI щодо забезпечення розміщення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

4. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у «Віснику Конституційного Суду України» та в інших офіційних виданнях України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

● *Summary to the Decision of the Constitutional Court of Ukraine dated July 12, 2011 No. 9-rp/2011 upon the constitutional petitions of 54 People's Deputies of Ukraine and the Supreme Court of Ukraine concerning conformity with the Constitution of Ukraine (constitutionality) of some provisions of the Law of Ukraine «On the Judiciary and Status of Judges», the Criminal Procedural Code of Ukraine, the Commercial Procedural Code of Ukraine, the Civil Procedural Code of Ukraine, the Code of Administrative Proceedings of Ukraine (case on the instance principle in the system of courts of general jurisdiction)*

Subjects of the right to constitutional petition — 54 People's Deputies of Ukraine and the Supreme Court of Ukraine — applied to the Constitutional Court of Ukraine with the petition to recognise as non-conforming with the Constitution of Ukraine (unconstitutional) some provisions of the Law of Ukraine «On the Judiciary and Status of Judges» dated July 7, 2010 No. 2453-VI (hereinafter referred to as «the Law»), the Criminal Procedural Code of Ukraine, the Commercial Procedural Code of Ukraine, the Civil Procedural Code of Ukraine, the Code of Administrative Proceedings of Ukraine.

Basic provisions of the Law and the procedural codes of Ukraine which constitutionality is disputed are provisions of Articles 1, 6.1, 8.1, 8.2, 75, 85.1.3, 92.1.14, 125, 129.3.8.

According to Articles 17.1, 19.2 of the Law which provisions, specifically, are disputed, the system of courts of general jurisdiction is based on the principles of territory, specialisation and instance, the same principles also defining localisation, territorial jurisdiction and the court status. As the authors of the petition argue, the system of the judiciary established by the Law does not conform with the organisational legal principles of its construction defined by the Constitution of Ukraine, since the Fundamental Law of Ukraine does not envisage the instance principle.

The Constitutional Court of Ukraine takes into consideration Article 125.1 of the Constitution of Ukraine, pursuant to which the system of courts of general jurisdiction in Ukraine is formed in accordance with the territorial principle and the principle of specialisation.

According to the legal position of the Constitutional Court of Ukraine stated in the Decision No. 20-rp/2003 dated December 11, 2003 (case on the Court of Cassation of Ukraine), construction of the system of courts of general jurisdiction is harmonised with the stages of jurisdiction, relevant forms of proceedings (in particular, in appeal and cassation instances).

With regard to the abovementioned the Constitutional Court of Ukraine emphasises that the instance principle shall be understood as such an organisation of the

judicial system which ensures the right of the court of higher instance to review decisions of the court of lower instance.

Analysis of the provisions of Articles 125.2, 125.3, 125.4, 129.3.8, 129.4 of the Constitution of Ukraine gives grounds to conclude that it envisages not only the principles of territory and specialisation, but the instance principle regarding the construction of the system of courts of general jurisdiction.

Thereby, the Verkhovna Rada of Ukraine, by establishing this principle in the Law, acted on the grounds, within the limits of authority and in the manner envisaged by the Constitution and laws of Ukraine.

Hence, the provisions of Articles 17.1, 19.2 of the Law do not contravene the provisions of Articles 8.2, 125.1 of the Fundamental Law of Ukraine.

Thus, the Constitutional Court of Ukraine held:

1. To recognise as conforming with the Constitution of Ukraine (constitutional) the provisions of Articles 17.1, 19.2 of the Law of Ukraine «On the Judiciary and Status of Judges» dated July 7, 2010 No. 2453-VI regarding the construction of the system of courts of general jurisdiction and determination of localisation, territorial jurisdiction and status of court on the principles of territory, specialisation and instance.

2. To terminate the constitutional proceedings in the case in the other part of the petition on the basis of items 2, 3 of Article 45 of the Law of Ukraine «On the Constitutional Court of Ukraine» (failure of the constitutional petition to meet the requirements envisaged by the Constitution of Ukraine and this Law; the Constitutional Court of Ukraine has no jurisdiction over issues raised in the constitutional petition).